

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/394/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616215566
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7616215566.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne D. U., P. XX.XX.XXXX, H. P. J., G.. Q. XXXX/XX, zast. JUDr. Michalom Michalovčíkom, Advokátska kancelária, Košice, Pri jazdiarni 1, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 16Csp/70/2016-106 z 19.6.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 2 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 18.2.2015, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v znení „Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 70,00 EUR (ďalej len „odplata“), čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie“, je neprijateľná zmluvná podmienka, že II. žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 78,- eur titulom bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,- eur od 10.3.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a III. žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, podanou uňho 11.10.2016 v znení jej písomného doplnenia z 10.12.2017, doručeného 14.12.2017 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, ako sa k žalobe sa vyjadril žalovaný písomným podaním doručeným 23.3.2018, žiadal, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobkyne, ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietol a zaviazal ju na náhradu trov konania žalovanému. Citoval z repliky z 18.4.2018, že žalovaný naďalej zotrváva na správnosti ním uvedenej RPMN a z dupliky doručenej 9.5.2018. Ďalej uviedol, aké dokazovanie vykonal a čo z neho zistil, že podľa Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na stránke Portálu finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR (<<http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>>) pri zadaní parametrov Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 709200018 a síce "dátum čerpania úveru": 18.2.2015, "suma úveru": 250,- eur, "Periodicita splátok": ročne, "Počet splátok": 1, "Splatenie splátky": na konci obdobia, "Výšky splátok" 492,- eur a "Dodatočnom náklade 1" 0,- eur, vychádza hodnota RPMN vo výške 92,95 % p.a. V písomnom znení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX sa však uvádzala hodnota 28 %. Podľa priemerných úrokových mier z ÚVEROV poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) pre rok 2015 pri spotrebiteľských a ostatných úveroch pre domácnosti so splatnosťou do jedného roka, priemerná úroková miera

predstavovala v mesiaci február 2015 hodnotu 7,19 % p.a.. Podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňovaných Národnou bankou Slovenska, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnená uvedenou inštitúciou pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1 500,- eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 6 do 12 mesiacov, pre 4. štvrťrok roku 2014 so stavom platným k 31.12.2014 bola 21,35 % p.a. Údaj o 4. štvrťroku roku 2014 so stavom platným k 31.12.2014 bol na stránke Ministerstva financií SR zverejnený dňa 30.1.2015. Súhrnne informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňované Národnou bankou Slovenska pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1 500,- eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 6 do 12 mesiacov, pre 1. štvrťrok roku 2015 boli podľa údajov na stránke Národnej banky Slovenska zverejnené až 30.04.2015 (zistené cez internetový odkaz: <<http://www.finance.gov.sk/Default.aspx?CatID=6783>>). Podľa Výpisu z klientskej zóny k číslu zmluvy 709200018, žalobkyňa mala na predmetný úver dosiaľ splatiť sumu 328,- EUR. Ďalej citoval z Rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo 7.6.2016, Číslo rozhodnutia: GUV-709/2016 Banková rada Národnej banky Slovenska ako druhostupňový orgán príslušný podľa § 32 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v súlade s § 32 ods.2 zákona o dohľade nad finančným trhom prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom č. OFS-13342/2015-1 z 23.11.2015 v znení opravy č. OFS-13342/2015-2 zo 7.1.2016 potvrdila, zároveň rozklad žalovaného v tomto sporovom konaní a jeho doplnenie z 15.01.2016 zamietla. Poukázal na to, že Národná banka Slovenska, útvar dohľadu nad finančným trhom rozkladom napadnutým rozhodnutím č. OFS-13342/2015-1 z 23.11.2015 o vydala predbežné opatrenie, ktorým žalovanému v tomto sporovom konaní, ako veriteľovi, v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov pre spotrebiteľov uložila predbežné opatrenie, a to 1. zákaz preberať, predkladať na platenie, indosovať, prevádzať alebo vymáhať plnenie zo zmeniek vystavených po 30.4.2014 spotrebiteľmi na meno alebo na rad žalovaného v tomto sporovom konaní za účelom zabezpečenia záväzku spotrebiteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere; 2. povinnosť zdržať sa používania nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorazovo a dohoda o splátkach toho istého úveru. Citoval znenie § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1,3,5,4,6, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach, § 1 ods.2, § 2 písm. a/, b/, d/, g, h/, i/ § 7 ods.1, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach, § 497 zák. č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník (ďalej len ako „Obchodný zákonník“), § 11 ods.1,2, § 19 ods.1,2,3,4,5 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach, § 451 ods.1,2, § 458 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 137 zákona č. „140“/2015. Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), § 298 ods.1 CSP, § 53a, § 3 ods.1, § 37 ods.1, § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach, § 3 ods.3 zák. č. 250/2007Z.z., o ochrane spotrebiteľa a uzavrel, že vzťah založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 18.2.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným nebolo pochýb, že tento je vzťahom spotrebiteľskoprávnym a teda, že uvedená zmluva spĺňa náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle právnej úpravy definovanej podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého podľa ods.3 citovaného paragrafu dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a v zmysle ods.4 spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z predloženej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, nie je zrejme, aby žalobkyňa pri uzatváraní uvedenej zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože uvedená zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobkyne. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto vzťahy založené touto zmluvou je potrebné hodnotiť cez príslušnú právnu úpravu prijatú na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa sa prvým výrokom svojej žaloby domáha vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 2 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 18.2.2015, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorá znie „Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 70,00 eur (ďalej len „odplata“), čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa

vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie.“ Poukázal na to, že žalovaný namietal žalobu v tejto časti, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti (kam žalovaný radí aj požiadavku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky) s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu. Podľa žalovaného v tejto súvislosti tu neexistuje osobitný predpis, ktorý by výslovne umožňoval podať žalobu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, tak, ako sa toho dožaduje žalobkyňa a podľa jeho názoru za takýto predpis nemožno považovať zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v § 3 ods.5 citovaného zákona nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. K tomu poznamenal, že konanie v individuálnych spotrebiteľských sporoch začína žalobou jednej zo strán (dispozičný princíp). Vo výpočte druhov žalôb podľa § 137 CSP síce absentuje žaloba na určenie neplatnosti právneho úkonu, avšak podľa § 298 ods.1 CSP, súd môže aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky. Vzhľadom na uvedené, preto nie je potrebné skúmať otázku naliehavosti právneho záujmu na takomto určení, keďže toto ustanovenie predstavuje v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petitem. Inými slovami, skutočnosť, že žalobkyňa navrhla vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky nevyklučuje postup súdu podľa § 298 ods.1 CSP, a teda súd nemá povinnosť skúmať otázku naliehavosti právneho záujmu pokiaľ dospeje k záveru, že sú tu dané predpoklady na postup z jeho strany v zmysle citovaného § 298 CSP. Pokiaľ zákon predpokladá v konaniach s ochranou slabšej strany rozhodnutie súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj bez návrhu, ako výsledok ex offio súdnej kontroly prijateľnosti zmluvných podmienok, výkladom a maiori ad minus možno dospieť k záveru, že o to viac je opodstatnený taký postup súdu v prípadoch, ak sám spotrebiteľ podá návrh na vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V takom prípade oprávnenie na podanie žaloby podľa § 137 písm. d/ CSP vyplýva priamo z § 298 CSP. Z tohto hľadiska práve § 298 CSP predstavuje ten osobitný právny predpis, ktorý umožňuje určenie príslušnej právnej skutočnosti a síce vyslovenie neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky, pokiaľ sú pre to dané predpoklady. V danom prípade podľa bodu 2 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa žalobkyňa zaviazala v prospech žalovaného uhradiť odplatu vo výške 70,- eur, čo podľa uvedenej zmluvy predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom ale zároveň na základe uvedenej zmluvy je povinná uhradiť žalovanému aj úrok vo výške 68,80 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 172,- eur. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka, zo zmluvy o úvere vyplýva pre dlžníka povinnosť vrátiť veriteľovi úver a zaplatiť mu dohodnuté úroky. Uvedené zmluvné dojednania sú dojednania o hlavnom predmete plnenia a nemôžu byť preskúmané ako neprijateľné zmluvné podmienky. V predmetnej zmluve je však zmluvné dojednanie o tom, že žalobkyňa ako dlžník je okrem istiny úveru a úrokov povinná zaplatiť aj bližšie nešpecifikovanú „odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov“. Podľa § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka, ktorého znenie citoval a uviedol, že uvedená „odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov“ nie je v zmluve žiadnym spôsobom zafinancovaná. Nie je teda zrejmé, čo táto odplata vlastne pre žalobkyňu znamená, či je odplatom za to, že jej žalovaný ako veriteľ poskytol peňažnú sumu 250,- eur alebo, či má charakter určitej kompenzácie za nejaké administratívne úkony v súvislosti so spracovaním tejto zmluvy. Práve táto neurčitosť a nejasnosť tohto od žalobkyne požadovaného finančného plnenia spôsobuje, že ujednanie o tomto plnení má byť predmetom preskúmania z hľadiska jeho prijateľnosti, či neprijateľnosti, čo by zmluvnej podmienky pre spotrebiteľa. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi v čase uzatvorenia zmluvy bol obsiahnutý v zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 4 ods. 8 tohto právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Súd je toho názoru, že spôsobom naformulovania „odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov“ vo formulárovej zmluve o spotrebiteľskom úvere zo strany žalovaného sleduje navýšenie odplaty za poskytnutie úveru s cieľom vyhnúť sa kontrole jej primeranosti. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje odplatu za úkony (služby), ktoré nie sú spotrebiteľom vopred známe, ani len svojím obsahom. Z uvedeného dôvodu, preto dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti zmluvného dojednania v časti „odplaty pri poskytnutí peňažných

prostriedkov“ a žalobe aj v tejto časti v súlade s § 298 CSP vyhovel. Podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska priemerné úrokové miery nových úverov v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, pri dobe splatnosti do jedného roka boli vo výške 7,19 % p.a.. Úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za užívanie takto poskytnutej istiny. V danom prípade v zmysle § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka aj v prípade, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzatvorenia zmluvy. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podľa názoru súdu podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými najmä bankami pri poskytovaní úverov. V prejednávanej veci mal súd za preukázané, že úroky dojednané v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, túto obvyklú mieru podstatným spôsobom prevyšujú, keďže boli dojednané vo výške 9,5 násobku (t.j. 68,80 % : 7,19 % p.a.) priemernej úrokovej sadzby pri úveroch poskytovaných bankami v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej Finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.10.2010 sp.zn. 1 MCdo 13/2009). Vzhľadom na uvedené, preto súd ujedania v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX o výške úroku považoval za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže sa priečili dobrým mravom, nakoľko úroky dojednané v predmetnej spotrebiteľskej zmluve prekračovali obvyklú mieru bankových úrokov v relevantnom období podstatným spôsobom, t.j. 9,5 násobne. Pokiaľ ide o posúdenie otázky prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, dospel k záveru, že táto skutočne je bezúročná a bez poplatkov a to vzhľadom na absenciu podstatných náležitostí v nej bližšie ďalej popísaných. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je potrebné považovať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. Je vlastne indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. A zároveň takýmto indikátorom je aj uvedenie príslušnej priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov v danom období, aby si tak spotrebiteľ mohol porovnať relevantné údaje o tom, či sa mu s dotýčným poskytovateľom úveru oplatí vstúpiť do zmluvného vzťahu z hľadiska nákladov, ktoré tento úver má obnášať pre neho v porovnaní s nákladmi, aké existujú v rámci príslušného segmentu na relevantnom trhu. Podľa § 11 ods.1 písm. d./, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, aj vtedy sa považuje úver poskytnutý na základe takej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX je RPMN určená vo výške 28 %. Podľa Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na stránke Portálu finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR (<<http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>>) však pri zohľadnení skutočností, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 250,- eur, pri zadaní pôvodných parametrov Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX vychádza hodnota RPMN vo výške 92,95 % p.a.. Navyše z Dohody o splátkovom kalendári vyplýval pre žalobkyňu aj ďalšia hodnota RPMN a síce 304,10 %. V dôsledku takéhoto postupu súd údaj o RPMN považuje za neurčitý a zmätočný, čo v zmysle § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka spôsobuje neplatnosť ujedania o ňom v tejto zmluve a tým vlastne aj jeho absenciu v tejto zmluve, takže v konečnom dôsledku napokon spôsobuje v zmysle § 11 ods.1 písm. b./, bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. V zmluve o spotrebiteľskom úvere číslo 709200018, uzavretej medzi sporovými stranami dňa 18.02.2015 je výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver uvedená hodnotou 14,15%. V Dohode o plnení v splátkach k uvedenej zmluve číslo XXXXXXXXXX je už priemerná ročná percentuálna miera nákladov uvedená vo výške 13,95 %. Podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňovaných Národnou bankou Slovenska, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnená uvedenou inštitúciou pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1500 eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 6 do 12 mesiacov pre 4. štvrtrok roku 2014 so stavom platným k 31.12.2014 bola 21,35 % p.a., pričom uvedený údaj bol na stránke Ministerstva financií SR zverejnený 30.1.2015. Súhrnne informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňované

Národnou bankou Slovenska pre Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1500 eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 6 do 12 mesiacov pre 1. štvrťrok roku 2015 boli podľa údajov na stránke Národnej banky Slovenska zverejnené až 30.4.2015. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach sa za platnú priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok považuje priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný kalendárny štvrťrok. To znamená, že pre tento úverový vzťah medzi stranami sporu boli relevantné údaje o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov pre 4. štvrťrok roku 2014, ktorú zverejnila Národná banka Slovenska, a ktorá hodnota bola 21,35 % p.a.. V zmluve o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. v Dohode o plnení v splátkach sa však uvádza výrazne nižší údaj. Súd má za to, že pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve nie je zverejnená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov v zmysle jej zadefinovania podľa § 9 ods.2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z.z., ale sa uvádza úplne iný údaj, je treba konštatovať, že predmetná zmluva nemá uvedenú priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, a aj táto skutočnosť v súlade s § 11 ods. 1 písm. b./ zák. č. 129/2010 Z.z., spôsobuje, že sa považuje úver poskytnutý na základe takej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Navyše z vykonaných dôkazov nie je zrejmé, ako žalovaný splnil svoju povinnosť v zmysle § 7 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to aj s ohľadom na ňou prezentované skutočnosti v jej výpovedi v súvislosti so zisťovaním jej majetkových a príjmových pomerov, kedy táto mala žalovanému predkladať na preukázanie svojej schopnosti splácať predmetný úver len svoj dôchodkový výmer, pričom podľa jej výpovede v tom čase poberala dôchodok len vo výške 210,- eur mesačne a iný príjem nemala a samotný úver bol vo výške 250,- eur. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX, resp. Dohody o plnení v splátkach, by bolo možné posúdiť aj ako hrubé porušenie tejto vyššie uvedenej povinnosti žalovaného, ako veriteľa, čo tiež spôsobuje stav, že sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 328,- eur, čo vplynulo z Výpisu z klientskej zóny k číslu zmluvy XXXXXXXXXX, pričom tento údaj žalovaným nebol spochybnený. Žalovaného preto súd zaviazal zaplatiť žalobkyňu sumu 78,- eur, ako rozdiel sumy, ktorú žalobkyňa na základe zmluvy uhradila žalovanému t.j. sumy 328,- eura výšky skutočne poskytnutého úveru v sume 250,- eur, keďže úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedená suma 78,- eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré tento získal na úkor žalobkyne a to plnením z jeho strany bez existencie právneho dôvodu na takéto plnenie, keďže žalobkyňa bola žalovanému povinná vrátiť len ním poskytnutú sumu 250,- eur. Ďalej súd citoval znenie § 517 ods.2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3, §10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 1.2.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V danom spore bolo preukázané, že žalobkyňa si nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému uplatnila až podaním žaloby v znení jej písomného doplnenia zo 10.12.2017, ktorá žalovanému bola doručená 9.3.2018. Žalovaný sa tak dostal do omeškania s uvedeným peňažným plnením tvoriacim nárok z bezdôvodného obohatenia 10.3.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni doručenia žaloby žalovanému. Uvedeným dňom vzniklo žalobkyňi oprávnenie si uplatňovať voči žalovanému aj úrok z omeškania. Súd preto priznal žalobkyňi ňou uplatnený úrok z omeškania počnúc 10.3.2018. V čase omeškania žalovaného s plnením jeho platobných povinností (t.j. k 10.03.2018) bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorú predstavuje sadzba hlavných refinančných operácií, za obdobie od 16.03.2016 doteraz vo výške 0 % p.a. Výšku úroku si žalobkyňa uplatnila vo výške 5 %, teda vo výške nepresahujúcej zákonnú výšku týchto úrokov. Vzhľadom na uvedené, preto žalobkyňu priznal úrok z omeškania v ňou uplatnenej percentuálnej výške. O trovách konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods.1,2, § 262 ods.1,2 CSP a žalobkyňu, ktorá mala plný úspech v spore, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č.l. 134 - 137), ktoré odôvodnil nasledovne: I. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia - V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku tým, že súd „prvého stupňa“ rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom „prvého stupňa“, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12.5.2004, sp. zn. I ÚS 226/03), z ktorého odôvodnenia citoval. II. K naliehavému právnomu záujmu - citoval znenie § 137 CSP a uviedol § 137 CSP písm. c/ pripúšťa určovacie žaloby len vo vzťahu k právam (už nie právnym vzťahom ako § 80 písm. c) OSP (Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov)) a vo vzťahu k právnym skutočnostiam len v prípade, ak to predpokladá osobitný predpis (napr. dobrovoľná dražba, uznesenie valného zhromaždenia kapitálovej spoločnosti, skončenie pracovného pomeru). Podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo možné zo strany súdov (pri rozhodovaní či je možné určiť zmluvu alebo je časť za neplatnú) oprieť sa o časť § 80 písm. c/ OSP „právny vzťah“. Takéto slovné spojenie sa ale v CSP vôbec nenachádza, z čoho je zrejmé, že CSP vôbec nepripúšťa žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Žaloba, ktorou sa domáha žalobca určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je formulovaná ako žaloba na určenie, či tu právo je alebo nie je, ale je formulovaná ako žaloba na určenie právnej skutočnosti (neprijateľnosti), ktorej prípustnosť je založená osobitným predpisom. V tomto prípade však zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva výslovná možnosť takúto žalobu podať. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods.1 Občianskeho zákonníka. Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašič a kol.: Civilný sporový poriadok - Veľký komentár, Praha: C.H. Beck, 2016) Vychádzajúc zo znenia citovaného § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu. Osobitným právnym predpisom, t.j. výnimka žalôb o určenie právnej skutočnosti je Zákonník práce (žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru), zákon o dobrovoľných dražbách (žaloba o neplatnosť dražieb), občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu). Žalobkyňa sa domáha určenia neplatnosti právnej skutočnosti a nie určenia či tu právo je alebo nie je. Určenie existencie/neexistencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti ako ty vyplýva z § 137 písm. d) CSP je možné len vtedy ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu, pričom určenie neprijateľnosti nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu. Takýto právny predpis nemožno považovať zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v § 3 ods.5 citovaného zákona nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Zákon o ochrane spotrebiteľa iba konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušovateľovi na súde. (Rozsudok OS Žilina, sp. zn. 17Csp/52/2016 zo 7.6.2017) Rovnaký názor zastáva aj Okresný súd v Žiline, ktorý rozsudkom sp. zn. 17Csp/52/2016 zo 7.6.2017, ktorý žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobca sa domáhal určenia právnej skutočnosti, ktorá nevyplývala z osobitného právneho predpisu (čo je základnou podmienkou určovacej žaloby) a citoval z jeho odôvodnenia. Rovnaká otázka bola posudzovaná aj Najvyšším súdom SR, sp. zn. Cdo/251/2015 zo 16.3.2016, z ktorého tiež citoval. Obdobne bola posudzovaná otázka bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy Okresným súdom Bratislava II, ktorý zamietol návrh na začatie konania v konaní vedenom pod sp. zn. 52C/135/2014 rozhodnutím z 25.5.2016, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Vo svojom odôvodnení uviedol nasledovné „Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej príslušnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise zo súdnej praxe

pod č. 40/1996)." K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo 14.6.2017, sp. zn. 17Co/325/2016-75. Otázka naliehavého právneho záujmu na určení v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. bola riešená Najvyšším súdom SR aj pri určení neplatnosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy. K tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí Cdo/251/2015 zo 16.3.2016. Žalobkyňa podala žalobu na plnenie a nedôvodne podáva zároveň aj určujúcu žalobu, pričom v samotnom odôvodnení súd sa vysporiada s určujúcim nárok a v konečnom dôsledku až rozsudok na plnenie vyrieši s konečnou platnosťou sporné práva a povinnosti medzi účastníkmi konania, pričom taký rozsudok je aplikovateľný a vykonateľným titulom. Takéto konanie žalobcu sa javí len účelové s cieľov navyšovania trov konania, pričom samotné konštatovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky pri nároku na plnenie je nedôvodné. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/273/2017-56 zo 12.12.2017, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Csp/52/2016-33 zo 7.6.2017. III. K zmluve o spotrebiteľskom úvere -Žalobkyňa so nim uzatvorila 18.2.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 250,00 eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 242 eur. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 ods.1. Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na prednej strane je uvedené nasledovné: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 492,00 eur, ak nie je dohodnuté inak do 18.2.2016 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi. Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane 18.2.2016." Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 492,00 eur s termínom splatnosti 18.2.2016. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru ako aj v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Podľa § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods.4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Podľa § 1 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“) odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 70,00 eur čo predstavuje RPMN vo výške 28,00 %. V zmluve o úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu

podpísania tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 14,15 %. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN ako aj uvedenie priemernej ročnej RPMN. Žalobkyňa v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobkyňa nevyužila, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úvere. K tvrdeniam žalobkyne týkajúce sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, uviedol aj nasledovný Rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C - 42/15, z ktorého citoval. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 391 ods.1 CSP v platnom znení rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 16Csp/70/2016-106 z 19.6.2018, zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa (č. l. 148 - 149), ktorá uviedla: AD I. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia - je tohto názoru, že rozsudok súdu je vecne správny. Napadnutý rozsudok považuje tiež za presvedčivý a preskúmateľný. ESLP v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad" (napr. Georgídiás v. Grécko z 29.5.1997, Recueil 111/1997). „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje; aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci" (Rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B). Súd však reagoval na všetky rozhodujúce argumenty a s týmito sa vo svojom rozsudku aj riadne vysporiadal. AD II. Nepripustnosť určovacích žalôb - nestotožňuje sa s názorom žalovaného na procesnú neprípustnosť žalobného návrhu, týkajúceho sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, najmä pre rozpor s § 137 písm. d) CSP. Okrem argumentácie súdu v napadnutom rozsudku (body 61. až 75. rozsudku), s ktorou sa stotožňuje, poukázala tiež na § 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení zák. č. 279/2017 Z. z., podľa ktorého s účinnosťou od 1.1.2018 „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba)." Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba) znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku." Nemali by preto byť už žiadne pochybnosti o tom, že v súčasnosti sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať aj určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok (podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka, keď § 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z. z. to výslovne umožňuje, a to práve s odkazom na § 137 CSP. Podľa jej názoru aj do 31.12.2017 bolo výsostne dôvodné domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a to tak samostatnou žalobou o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo spolu s nárokom na plnenie (napr. vydanie bezdôvodného obohatenia) v spojení najmä s §53a Občianskeho zákonníka, § 298 CSP a ďalšími. Uvedené tak v kontexte s ostatnými, najmä s uvedenými ustanoveniami právnej úpravy a skutkovými okolnosťami tejto veci, zakladá právne relevantný titul žalobkyne domáhať sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, a žaloba v tejto veci ako aj samotný rozsudok sú čo do určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky jednoznačne a nepochybne dôvodné a procesne prípustné. Podotkla, že žalovaný vôbec nenamieta vecnú stránku napadnutého rozsudku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v bode 2 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX z 18.2.2015 a jej obsahu, preto toto považuje za nesporné. Odkaz žalovaného na príslušnú judikatúru, najmä však na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.3.2016, sp. zn. 8Cdo/251/2015 (pozn. žalovaným v odvolaní nesprávne označeným sp. zn. Cdo/251/2015 zo 16.3.2016) považuje za irelevantný, nakoľko predmetný rozsudok sa skutkovo i právne týka absolútne inej veci (určenia neplatnosti úverovej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka), nie určenia neprijateľnosti (neplatnosti) zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore. III. K zmluve o spotrebiteľskom úvere - je toho názoru, že žalovaný ani v podanom odvolaní nijako nevysvetlil, nezdôvodnil ani nešpecifikoval, v čom má spočívať a za čo sa má žalobkyňou ako dlžníčkou platiť „odplata". Dojednanie o odplate je nielen neurčité, nejasné, ale podľa jej názoru zo strany žalovaného uvádzané v zmluve úmyselne netransparentne, z dôvodu navyšovať majetkový prospech žalovaného ako „nebankového" poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Uvedené konanie žalovaného je tiež nutné považovať z klamlivú obchodnú praktiku. Okrem uvedeného, žalovaný tiež žiadnym spôsobom nezdôvodnil, neprimerané ba dokonca úžerné (9,5 násobne vyššie) úroky za poskytnutie

úveru, ktoré ako v rozpore s dobrými mravmi je nutné považovať za neplatné. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z jej strany bol riadne preukázaný a plne dôvodný. Záver - Na základe vyššie uvedeného preto žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19.6.2018, sp. zn. 16Csp/70/2016-106, vo všetkých napadnutých výrokoch, potvrdil ako vecne správny a jej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5.K vyjadreniu žalobkyne zaujal písomné stanovisko žalovaný (č. I. 158), v ktorom uviedol, že má za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojho odvolania, na ktorom trvá v celom rozsahu. K tvrdeniam žalobcu, obsiahnutých vo vyššie uvedenom vyjadrení si dovoľil v stručnosti uviesť nasledovné. Opätovne poukázal na skutočnosť, že žalobca s nim uzatvorili 18.2.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 250,- eur, ktorý sa dlžník zaviazal vrátiť spolu s úrokom a odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, spolu vo výške 242,- eur (ďalej len „Zmluva“). Žalobca poukazuje na to skutočnosť, že nie je možné hovoriť o neurčitom dojednaní o odplate. Zmluve sa v bode 2. uvádza nasledovné: „Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 70,- eur (ďalej len „odplata“), čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie.“ V zmysle vyššie uvedeného nemožno hovoriť o nejasnom dojednaní o odplate, nakoľko je jej výška ako aj spôsob výpočtu v zmluve jasne uvedený. Napokon sám žalobca podpisom Zmluvy potvrdil, že si znenie zmluvy prečítal a že ju uzatvoril slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Tvrdenia žalobcu v tomto rozsahu považuje za účelové a zreteľne nekorešpondujúce s predloženými listinnými dôkazmi. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ktorého znenie citoval a uviedol, že Občiansky zákonník spája neplatnosť právneho úkonu na prvom mieste s právnym úkonom, ktorý svojim obsahom či účelom odporuje zákonu (t.j. Občianskemu zákonníku alebo inému zákonu). Z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu je dôležitý efekt (výsledok) tohto konania, t.j. nedovolenosť právneho úkonu (rozpor so zákonom). Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak, ako to špecifikuje prostredníctvom svojho vyjadrenia k žalobe, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Má za to, že dohoda o úrokovej sadzbe nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy, vzhľadom na ich zapracovanie v civilnom kódexe do základných princípov (§ 3 Občianskeho zákonníka), ako aj v časti týkajúcej sa platnosti právnych úkonov (§ 39 Občianskeho zákonníka), predstavujú, popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Za dobré mravy nikdy nebude možné považovať normy správania a za konanie v súlade s dobrými mravmi nebude možné považovať konania, vrátane uzatvorenia právnych úkonov, ktoré sú v rozpore s akýmkoľvek platným všeobecne záväzným právnym predpisom. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.“ Veriteľ si požadoval len takú výšku pohľadávky, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktáčného procesu. Nakoľko nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno vzťah posúdiť ako nesúladný s § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného má za to, že nebol daný žiadny dôvod na to, aby sa Zmluva v časti zmluvného úroku považovala za neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi. III. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 391 ods.1 C.s.p. v platnom znení rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 16Csp/70/2016-106 z 19.6.2018, zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie

nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

8. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný. Tvrdenie, že súd nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne, pod tento, ale ani pod iný odvolací dôvod nemožno podriaďiť, lebo súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním preukázané a ktoré pre svoje rozhodnutie považoval za podstatné, pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) stručne a jasne uviedol, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci a jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) sú zrozumiteľné a preskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) premietol do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorým stručne a výstižne vyjadril skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý bol rozhodujúci pre právne posúdenie.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

14. Súd jednoznačne správne zaujal stanovisko k naliehavému právnenému záujmu žalobkyne a ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje rovnako sa plne stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že vzťah medzi stranami sporu je spotrebiteľský a uzatvorená zmluva sa riadi príslušnými ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a dodáva, že ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Pri uzatváraní Zmluvy o úvere žalobkyňa nebola informovaná o presnej výške RPMN, lebo žalovaný do jej výpočtu nezahrnul všetky náklady spojené s úverom. Nepoctivú obchodnú prax možno označiť aj dohodu o plnení v splátkach, ide o korigovanie ustanovení Zmluvy o úvere novou listinou (Dohodou o plnení v splátkach uzatvorenej v rovnaký deň) nezodpovedá prístup veriteľa k jednaniu s dlžníkom s odbornou starostlivosťou. Je na povážení, či Dohodu o plnení v splátkach je potrebné považovať za súčasť Zmluvy o úvere, alebo za novú a samostatnú zmluvu, keďže z listín vôbec nie je jasné a určité, z akého dôvodu sú tieto zmluvy uzatvárané v rovnaký čas a zároveň majú niektoré náležitosti zhodné a iné odlišné (napr. RPMN).

15. Pod pojmom „neprijateľná podmienka“ rozumieme v prvom rade výklad v prospech spotrebiteľa bezprostredne; v prospech individuálne dotknutého spotrebiteľa ale aj, v druhom prípade, keď existuje pochybnosť, na preventívne dosiahnutie čo najpriaznivejšieho výsledku pre spotrebiteľov ako celku. Objektívny výklad totiž umožní skôr zakázať použitie nezrozumiteľnej alebo dvojsmyseľnej podmienky, čo má za následok väčšiu ochranu spotrebiteľa. (rozsudok Súdného dvora ES z 9. septembra 2004, Komisia v. Španielsko, C-70/03, [2004 I-07999]).

16. Neprijateľnú podmienku spôsobuje aj značná nerovnováha, čím rozumieme, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom práve. Zároveň sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa s prihliadnutím na prostriedky, ktoré má podľa právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovania nekalých podmienok. Na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Existencia značnej nerovnováhy nevyhnutne nevyžaduje, aby výdavky, ktoré znáša spotrebiteľ na základe zmluvnej podmienky, mali na tohto spotrebiteľa značný ekonomický vplyv vzhľadom na hodnotu predmetnej transakcie, ale môže vyplývať už zo skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa tento spotrebiteľ ako zmluvná strana nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už vo forme zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone alebo tiež vo forme prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy neustanovujú, na spotrebiteľa.

17.Súdu na účely posúdenia prípadnej existencie značnej nerovnováhy prináleží zohľadniť povahu tovaru alebo služby, ktorá je predmetom zmluvy, všetky okolnosti súvisiace s uzavretím tejto zmluvy, ako aj všetky ostatné podmienky zmluvy. (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 16.1.2014, Constructora Principado, C-226/12, ECLI:EU:C:2014:10)

17.Podľa čl. 4 ods.1 smernice nekalá povaha zmluvnej podmienky sa má posudzovať so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzavretá, a na všetky okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvy. Z toho vyplýva, že v tomto kontexte musia byť posúdené aj dôsledky, ktoré môže mať táto podmienka v rámci práva uplatniteľného na zmluvy, čo implikuje preskúmanie vnútroštátneho právneho systému. (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 14. marca 2013, Aziz, C-415/11, ECLI:EU:C:2013:164)

18.Zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu zmluvy, ako aj primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a tovarom a službami, ktoré sa majú dodať alebo poskytnúť ako protihodnota na druhej strane, ktoré patria do oblasti upravenej smernicou 93/13, sa vymykajú posúdeniu ich nekalosti len v rozsahu, v akom súd na základe preskúmania jednotlivých prípadov domnieva, že boli predajcom alebo dodávateľom formulované jasne a zrozumiteľne. (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 3.6.2010, Caja de Ahorros Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, 2010 I-04785)

19.Pojmy „hlavný predmet zmluvy“ a „primeranosť medzi cenou a odmenou na jednej strane a tovarom a službami, ktoré sa majú dodať alebo poskytnúť ako protihodnota, na druhej strane“ uvedené v článku 4 ods.2 smernice 93/13, v zásade vyžadujú v celej Európskej únii samostatný a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext tohto ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou. Druhá skupina podmienok, vo vzťahu ku ktorým nemožno skúmať ich prípadnú nekalú povahu, má obmedzený rozsah, keďže táto výnimka sa týka len primeranosti medzi určenou cenou alebo odmenou a tovarom alebo službami, ktoré sa majú dodať alebo poskytnúť ako protihodnota. Podmienky týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo, ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok, s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve, primeraná službe poskytovanej ako protihodnota veriteľom.

20.Čl. 4 ods.2 smernice Rady 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veci samej sa pojmy „hlavný predmet zmluvy“ a „primeranosť medzi cenou a odmenou na jednej strane a tovarom alebo službami, ktoré sa majú dodať alebo poskytnúť ako protihodnota, na druhej strane“ v zásade nevzťahujú na druhy podmienok nachádzajúce sa v úverových zmluvách uzavretých medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľmi, ako sú tie vo veci samej, ktoré na jednej strane umožňujú za určitých podmienok veriteľovi jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu a na druhej strane upravujú ním vybraný „poplatok za riziko“ (ktorého hlavný účel spočíva v zabezpečení splácania úveru, ktorý je zjavne hlavným záväzkom spotrebiteľa výmenou za poskytnutie sumy úveru).

21.Je však úlohou súdu, aby vzhľadom na povahu, všeobecnú štruktúru a ustanovenia zmluvy o úvere, ako aj jej právne a skutkové súvislosti overil toto posúdenie uvedených zmluvných podmienok. (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 26.2.2015, Matei, C-143/13, ECU:EU:C:2015:127)

22.Podľa nar. vlády č. 87/1995 ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len vyhláška) § 1 odplata, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov (k § 53 ods. 6) ods.1 odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

23.Podľa § 1 ods.2 vyhlášky odplata podľa ods.1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa ods.3 za rok.

24.Podľa § 1 ods.4 vyhlášky na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

25.Podľa § 1a vyhlášky najvyššia prípustná výška odplaty ods.1 ak ods.2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods.4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

26.Podľa § 1a ods.4 vyhlášky najvyššia prípustná výška odplaty sa posudzuje podľa pravidiel uvedených v ods. 1 až 3 ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

26.Zo zmluvy je zrejmé, že RPMN je 92,95%, ale v zmluve je uvedený chybný údaj 28% a podľa súhrnných informácií o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4 štvrtrok 2014 bola pri danom type úveru RPMN 21,35 %. Z uvedeného je zrejmé, že RPMN je 4,35 x vyššia.

27.Osobitne je potrebné poukázať na nejasnosť a neurčitosť dojednania dohody o plnení v splátkach, v ktorej je uvedená RPMN je vo výške 304,10%. Správne súd uzavrel, že údaj o RPMN je neurčitý a nejasný, čo spôsobuje neplatnosť dojednania v zmysle § 37 O. z..Z dôvodu absencie RPMN je úver bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods.2 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy) a žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia 78,- eur, ktoré zaplatila navyše poskytnutej sumy 250 eur.

28.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31.Žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech a preto náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu žalobkyni.

32.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.